

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skriftemaal og Altergang

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 281. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1858_1234-txt-shoot-idm471/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

ikke indbyrdes tilgive hverandre deres Skyld, da vil den himmelske Fader ikke heller tilgive dem deres.

Nu tør jeg ikke falde det urimeligt, men maa tværtimod finde det høist rimeligt, at der alt i den apostoliske Menighed fandt en udtrykkelig indbyrdes Synds-Ferladelse Sted ved Nadveren, og at den Ældste, som forvrettede Nadveren, meddeelte den, vel ikke ved Haands-Paalægelse, men dog ved Haandtag, med „Samfundets Høirehaand“ paa hele Menighedens Begne, og da vilde det være denne apostoliske Skik, der i Tidens Lob blev sammenblandet med de Faldnes Skriftemaal og Afsløening, og den kristelige Opgave blev da ikke at faae Skriftemaalet affkaffet eller fjelt fra Nadveren, men at faae det ført tilbage til en Skikkelse, der svarede til dets kristelige Betydning, som aandelig „Fodtvæt“ og hjerteligt „Brøderhys“ til Udtryk af den Kjærlighed, som skjuler Synders Mangfoldighed.

Skjøndt det imidlertid saaledes er blevet min Overbevisning, at Anden i Christi Menighed ikke vil have Skriftemaalet ved Nadveren affkaffet, men renset og klart, saa ønsker jeg naturligvis ligesuldt, at det i Folke-Kirken blev aldeles frigivet, som en Sag mellem Præsten og hans Alter-Gjæster, hvori hverken den verdslige Dyrighed eller nogen anden har mindste aandelig eller kristelig Ret til at blande sig, men da det, som sagt, kristelig betragtet, er baade latterligt og opværende, naar Tjeneren vil være bedre end Herren, og være ommere om sin egen end om sin Herres Væ, saa nyter det jo slet ikke, at Skriftemaalet frigives, naar ikke Altergangen frigives med det samme, og her saarer vi da igjen

ved Sogne-Baadet, der ligejaavel maa lejes for Præsterens, som det er løst for Kirkegængernes Vedkommende, naar kristelig oplyst Mand skal kunne holde ud at være Sognepræster i Folke-Kirken, og naar den kristelige Gudsdyrkelse i And og Sandhed skal kunne lykkes og trives i Folke-Kirken.

Naar vi nu har kristelig Tro paa den hellige Nadver, paa Christi Begems og Blods Fællesskab, som de Bantro og Ugudelige ikke blot er fremmede for, men saarer fjendlig og smjænde imod; naar vi har den Tro, som jo maa forudsættes hos alle kristelige Præster, og vi saa betragter den i Folke-Kirken saadvantige Altergang iflæng, da er det intet Under, at flere og flere Læge eller Menigmand finder det saa selvmodsigende eller opværende, at de, naar man ikke vil holde særskilt Altergang for dem, gaaer ud af Folkekirken og holder Altergang paa egen Haand; men vel er det et Under, at ikke alle Præster, som vil gjælde for troende, derved føler sig tvungne til den Erklæring, at nu maa det bære eller brikte, nu maa Folke-Kirkens Dyrighed og Bærger indrømme dens Præster al den Frihed i de saakaldte Sacramenters Forvaltning, som sætter dem ifaand til, derved at følge deres Overbevisning om Herrens Indstiftelse, eller ogsaa maae vi kristelige Præster aabenlyst træde ud af Folkekirken og bede alle sande Christne følge med os.

Det nyter slet ikke, om man derimod vil indvende, at de fleste Lægmand, som hos os enten er traadt ud eller staaer isærd med at træde ud af Folkekirken, fordi den saakaldte „officielle Christendom“ og især Altergangen iflæng forarger dem, de er enten hele eller

